

Fotó: MÓDOS GÁBOR

Mindent Koncz Zsuzsáról

Az Album

450 kép, soha nem hallott történetek

Koncz Zsuzsával Szepesi Dóra beszélget

Nevét és hangját mindannyian ismerjük. Pályája töretlen. Szépség, hitelesség, minőség jellemzi őt magát és művészetét. Dalainak mondanivalóját talán az „Élünk és meghalunk” fejezi ki leginkább, ám emellett ott van például a „Micimackó”, hogy lássuk, nem kell azért annyira véresen komolyan venni az életet. Komolyság és közvetlenség jellemzi ezt a csodálatos Albumot is.

Elég nehezen állt rá, hogy a könyv megszülessen. Miért?

Lehet, hogy az én kicsit szabálytalan, mondhatnám úgy is, hogy öntörvényű természetemnek is köszönhető, hogy nem szeretek semmi olyasmit csinálni, amit előttem már százan csináltak. Kétségtelen, hogy a műfajból nagyon sokan jelentkeztek biográfikus, beszélgetős könyvvel, és nem lelkesített a lehetőség, hogy ezek számát szaporítsam. Pár évvel ezelőtt megismerkedtem Zöldi Gergellyel, és kiderült, hogy ő nagyon komolyan, részletekbe menően ismeri a pályafutásomat. Amikor felmerült újra a könyv ötlete, azt mondtam neki, jó, de nem szeretnék interjúkötetet, viszont rengeteg fotóm van... A pályám elején összeakadtam Módos Gáborral, aki az évek során a fotóim 80%-át készítette. Akkoriban fotólaboránsként is dolgozott, ő nagyította nekem a képeket, adott kontaktokat,

amiből választottam, mit szeretnék. A későbbiekben nem csak fekete-fehér, hanem színes képeket, diákat is készített, és most, hogy elérkeztünk a digitális korszakhoz, digitális fotókat, szóval jó pár évtizedet átfogó mennyiség ez. Tekintettel arra, hogy Gábor nagyon jó fotós, tisztában voltam vele, hogy ezek minőségi képek, ráadásul nagyon sok olyan van köztük, amit soha nem publikáltak. Azt ajánlottam Zöldi Gergelynek, illetve a kiadónak, hogy ezekből a fotókból készüljön a könyv. A kiadó hajlott rá, és ez szárnyakat adott a munkának. Elkezdtünk beszélgetni Gergellyel, miközben előbb ő, majd mindketten válogattuk a fiókokban lévő képeket. Végül is így született meg az Album, az első kapavágástól legalább három és fél év alatt.

Meglepetésként hatott rám a rengeteg gyönyörű, ismeretlen kép, a családi archívumon és Módos Gábor

fotóin kívül például Hunyady József fényképei, amelyek a Gellérthegyen készültek Önről, Zoránékkal.

Ezek közül nekem is megvolt néhány. Elcsodálkoztam, amikor a Fortepan archívumból előkerült az egész sorozat. Borzasztó régi képek, még a „történelmi” idők kezdetén '64-'65-ben készülhettek! Akkor én, hogy úgy mondjam, külsős, csatolt része voltam a Metró zenekarnak.

A tévéfellépéseken is készültek felvételek, és milyen jó hogy megmaradtak, mivel azokban az időkben sajnos, anyaghiány miatt sokszor letöröltek műsorokat.

Ezeknek a képeknek különösen örült Gergő. Filmezésnél és a tévéfelvételeknél hajdanában stábfotósok dolgoztak, akik a különböző jelenetekbe befotóztak. A munka folyamatát illetve a különböző jeleneteket örökítették meg, melyeket a filmek forgalmazá-

sakor használtak. Ezekből mint szereplő, sokszor kaptam magam is, így maradtak meg mint, egy-egy forgatás emlékei. Szűkös idők voltak ezek a televíziózás szempontjából, mert alapanyag híján nemcsak az én műsoraimból töröltek le egy párat, hanem tévéjátékokból, és egyéb később sokszor hiányzó felvételekből is. Így néhányból csak ezek a fotók maradtak meg.

Valóságos ajándék a rajongóknak ez a sok szép fotó! Melyik a kedvenc képe?

Ó, hát ilyen nincs! Ez olyan, minthogyha azt kérdeznék, hogy melyik a kedvenc dalom. A bánat tudja, egy csomó van. Miközben nagyon kritikus vagyok önmagammal, meg a fotókkal is, amiket kézhez kapok a fotósoktól, azért látom, hogy ezek között van egy csomó nagyon jó. Nem szoktam nézegetni őket, de néha rácsodálkozom, amikor kezembe kerül valamelyik. Tudtam elméletben, hogy nagyon sok a jó kép ezek között, de más, amikor az ember hosszú idő után, újra megpillant egy ilyen.

Önt nagyon jól lehet fényképezni, színpadon és azon kívül is. Tetszett, amikor azt mondja a könyvben, hogy Bágyoni Géza énektanárától tanulta meg, hogy egy énekesnél a hang egyedisége fontos érték, de a siker záloga az, hogy az előadó erős színpadi jelenség legyen.

Akkor elég kevésbé fogtuk fel valójában, ez mit is jelent, de valamitől én megjegyeztem. Ma már nagyon markánsan látszik, hogy a személyiség kisugárzása sokszor áthidalhatja – adott esetben – azokat a fizikai hiátusokat, vagy a szépségbeli hiányosságokat, amik óhatatlanul léteznek. Nem mindegyikünk tökéletes, nem mindegyikünknek tökéletes a felépítése, nagyok a különbségek ember és ember között. Van, aki egészen egyszerűen

megszépül például attól, ha kimegy a színpadra, és énekelni kezd. Ezt egyébként magyar előadóknál, közeli kollégáknál tapasztaltam meg szinte kézzel foghatóan is – olyan kollégáknál, akikkel régóta ismerjük egymást – hogy egészen más emberek a színpadon, mint a közös hétköznapjainkban. A zene sokat hozzáadhat a személyiséghez, sok mindent áthidal a kifejezőerő.

A külső adottság nagy szerencse, de gondolom az is, hogy mindig megtalálta azokat az alkotótársakat, akikkel nagyon jól tudott együtt dolgozni. A színpadi jelenlétre visszatérve, mondja a könyvben, arra kell vigyázni, hogy folyamatosan működjön a kicsit mágikus kapcsolat a színpad és a nézőtér között. Ezt hogyan lehet elérni?

Nem tudom. Erre nincs recept, de ez olyasmi, mint egy áramkör a színpad és a nézőtér között. Attól is függ persze, hogy az a bizonyos előadó vagy zenekar, vagy egyáltalán az a zene, le tudja-e kötni a hallgatóságát. Ha igen, akkor válik a nézőtér közösséggé és születik meg az a bizonyos áramkör, amelyet a színpadon álló előadó ösztönösen érez.

Koncz Zsuzsa dalszövegei szinte versek, de műsorában sok megzenésített irodalmi mű is szerepel, mint például Milne, József Attila, Radnóti, Ady, Weöres, Tóth Krisztina, Kányádi Sándor versei, Arany balladái. Arra lennék kíváncsi, hogy mit olvas Koncz Zsuzsa? Olvas-e éjszaka, mint ahogy az Olvasás Éjszakája program sugallja?

Az az igazság, hogy éjszaka azért nem, de elalvás előtt sokszor, és hogyha valami nagyon érdekel, akkor szinte egyfolytában. Annak idején például Vámos Miklós *Zenga zének* című könyvét – amiből a *Zeng az ének* című dalom is született többek között – egy

lélegzetvételre olvastam végig, annyira lekötött. Mindig is nagy barátja voltam a könyveknek. Egyébként, végül is szinte mindenben ilyen vagyok, sok mindent olvasok, a krimittől Esterházy Péterig, mint ahogyan a Beatlestől Beethovenig sokféle zenét hallgatok. Azt gondolom, hogy ma nagyon nehéz megfejtetni, hogy az ember mitől ilyen mindenevő, mondjuk például, mint amilyen én vagyok. Persze van egy csomó minden, amit nem fogyasztok, mondjuk a bulvárt például nem, mert az élet rövid bizonyos dolgokhoz, de mivel nagyon érdekel a világ, sok mindent olvasok. Nagyon nehezen tudnám magának megmondani, ki a kedvenc író, mert sokan vannak, és nagyon sokféle könyvet olvasok. Itt van például Hawkingtól *Az idő rövid története*, ami ismeretterjesztő szándékkal készült mű ugyan, de még bőven az előtt olvastam, hogy Hawking széles körben ismertté vált volna.

Sok-sok kedvenc Koncz Zsuzsa számom van, például az „Egy lány sétál a domboldalon” – amelyről azt mondja a könyvben, hogy „ez a mi „flower-power” korszakunk volt, amikor már tudtuk, hogy a világ milyen, de még hittük, hogy lehet más is, hogy talán tőlünk majd megváltozik...”

Talán még kicsit hittünk abban, hogy ezek a dalok változtathatnak a világon. Ma már tudjuk, hogy maximum hozzátehetnek az emberek személyes életéhez. Körülbelül ennyi. Forradalmat dalokkal nem lehet csinálni, sajnos.

Külföldi turnéin találkozott Mick Jaggerrel és Frank Zappával, de velük nem készült fotó. Ha ez ma történné, bizonyára készülnének közös szelfik, és akkor lenne fotó velük is az Albumban.

Ó, igen! Biztos, hogy lenne!

Köszönöm a beszélgetést!